

" মৰমৰ সন্তানসকল - নিশ্চয় কৰা যে আমি আত্মা হওঁ , এয়া আমাৰ শৰীৰ , ইয়াত সাক্ষাৎকাৰৰ কোনো কথা নাই , আত্মাৰ সাক্ষাৎকাৰ
ৰো যদি হয় তেতিয়াও একো বুজি ব নোৱাৰিব "

প্ৰশ্ন: পিতাৰ কোনটো শ্ৰীমতত চলিলে গৰ্ভ-জেইলৰ শাস্তিৰ পৰা হাত সাৰিব পাৰা?

উত্তৰ: * উত্তৰ :- পিতাৰ শ্ৰীমত হৈছে – সন্তানসকল, নিৰ্মোহী হোৱা, এজন পিতা দ্বিতীয় কোনো নাই, তোমালোকে কেৱল মোক স্মৰণ কৰা আৰু কোনো পাপ কৰ্ম নকৰিবা তেতিয়া গৰ্ভ-জেইলৰ শাস্তিৰ পৰা হাত সাৰি যাব। ইয়াত তোমালোকে জন্ম-জন্মান্তৰে জেল-বাৰ্ড (পিঞ্জৰাৰ চৰাই) হৈ আহিছা, এতিয়া পিতা আহিছে সেই শাস্তিৰ পৰা ৰক্ষা কৰিবলৈ। সত্যযুগত গৰ্ভ-জেইল নাথাকে।

ও ঠ ম শান্তি। আত্মিক পিতাই আত্মিক সন্তানসকলক বুজাইছে - আত্মা কি আৰু আত্মাৰ পিতা পৰমাত্মা কোন হয়? এই কথা পুনৰায় বুজোৱা হৈছে কাৰণ এয়া হৈছে পতিত দুনিয়া। পতিত সদায়েই বোধহীন (অবুজন) হয়। পাৱন দুনিয়া হৈছে বোধযুক্ত। ভাৰত পাৱন দুনিয়া অৰ্থাৎ দেৱী-দেৱতাৰ ৰাজ্য আছিল, এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল। অতি ধনবান, সুখী আছিল কিন্তু ভাৰতবাসীয়ে এই কথাবোৰ বুজি নাপায়। পিতা, পৰমপিতা অথবা ৰচয়িতাকেই নাজানে। মনুষ্যইহে জানিব পাৰে, জানোৱাৰেতো জানিব নোৱাৰে। স্মৰণো কৰে - হে পৰমপিতা পৰমাত্মা। তেওঁ হৈছে পাৰলৌকিক পিতা। আত্মাই স্মৰণ কৰে নিজৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাক। এই শৰীৰক জন্ম দিওঁতাতো লৌকিক ফাদাৰ (পিতা) হয় আৰু সেই পৰমপিতা পৰমাত্মা হৈছে পাৰলৌকিক পিতা, আত্মাসকলৰ পিতা। মনুষ্যই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ পূজা কৰে, বুজিও পায় এওঁলোক সত্যযুগত আছিল আৰু ৰাম-সীতা ত্ৰেতাত আছিল। পিতাই আহি বুজায় - সন্তানসকল, তোমালোকে মোক পৰমপিতা পৰমাত্মাক জন্ম-জন্মান্তৰ স্মৰণ কৰি আহিছা। গড ফাদাৰতো (ঈশ্বৰ পিতা) নিশ্চয় নিৰাকাৰ হ'ল, নহয় জানো। আমি আত্মাসকলো নিৰাকাৰ হওঁ। ইয়ালৈ আহি সাকাৰী হৈছো। এই সবু কথাটোও কাৰো বুদ্ধিত উদয় নহয়। সেয়া তোমালোকৰ বেহদৰ (অসীমৰ) পিতা হৈছে ৰচয়িতা। আহ্বান কৰে তুমি মাতা-পিতা.....আমি আপোনাৰ হৈ গ'লে স্বৰ্গৰ মালিক হওঁ, আকৌ আপোনাক পাহৰি গ'লে নৰকৰ মালিক হৈ যাওঁ। এতিয়া সেই পিতাই এওঁৰ (ব্ৰহ্মাৰ) শৰীৰত স্থিত হৈ বুজাইছে - মই ৰচয়িতা হওঁ, এয়া মোৰ ৰচনা যাৰ ৰহস্য তোমালোকক বুজাও। এৱোঁ (ব্ৰহ্মাই) বুজি পায়। আত্মাক কোনেও দেখা নাই, তেনেহ'লে কিয় কোৱা হয় "অহম আত্মা" (মই আত্মা)? এয়াতো বুজি পায় - অহম আত্মা এটা শৰীৰ এৰি অন্য শৰীৰ লওঁ। মহান আত্মা, পূণ্য আত্মা বুলি কোৱা হয়। নিশ্চয় কৰে - মই আত্মা হওঁ, এয়া মোৰ শৰীৰ। শৰীৰ বিনাশী, আত্মা অবিনাশী। সেই পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সন্তান। কিমান সহজ কথা। কিন্তু ভাল-ভাল বুদ্ধিমানোও বুজি নাপায়। মায়াই বুদ্ধিত তলা লগাই দিছে। তোমালোকৰ নিজৰ আত্মাৰেই সাক্ষাৎকাৰ নহয়। আত্মায়েই অনেক জন্ম নলয় জানো। প্ৰতিটো জন্মতে পিতা সলনি হয়। তোমালোকে নিজকে আত্মা বুলি নিশ্চয় কিয় নকৰা? এনেকৈ কয় যে আত্মাৰ সাক্ষাৎকাৰ হওক। হেৰ', ইমান জন্মত কাৰোবাক কেছিলা জানো যে আত্মাৰ সাক্ষাৎকাৰ হওক? কোনো-কোনো জনৰ আত্মাৰ সাক্ষাৎকাৰ হয়ো, কিন্তু বুজিব নোৱাৰে। পিতাক তোমালোকে নাজানা। বেহদৰ পিতা অবিহনে অন্য কোনেও আত্মাসকলক পৰমাত্মাৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰাৰ নোৱাৰে। কোৱা হয় - হে ভগৱান, তেন্তে পিতা নহ'ল জানো। তোমালোকৰ দুজন পিতা আছে - এজন হৈছে বিনাশী শৰীৰক জন্ম দিওঁতা বিনাশী পিতা আৰু আনজন হৈছে অবিনাশী আত্মাৰ অবিনাশী পিতা। তোমালোকে গায়ন কৰা - তুমি মাতা-পিতা..... তেওঁক স্মৰণ কৰিছা যেতিয়া নিশ্চয় তেওঁ আহিছে। জগত অস্থা আৰু জগত পিতা বহি আছে, ৰাজযোগ শিকি আছে। বৈকুণ্ঠত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল, সেয়াও ভাৰততে আছিল নহয় জানো। মনুষ্যই ভাবে ওপৰত ক'ৰবাত স্বৰ্গ থাকিব। হেৰ', লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ স্মাৰক ইয়াতেই আছে, নিশ্চয় ইয়াতেই ৰাজ্য কৰিছিল। এই দিলৱাৰা মন্দিৰ তোমালোকৰ এতিয়াৰ স্মাৰক। তোমালোক ৰাজযোগী হোৱা। অধৰকুমাৰ, কুমাৰ-কুমাৰীসকল সকলো ইয়াতে বহি আছে, তেওঁলোকৰ স্মাৰক পিছলৈ ভক্তিমাৰ্গত তৈয়াৰ কৰা হয়। দিলৱাৰা নামটিৰো কোনো অৰ্থ থাকিব, নহয় জানো। দিল (অন্তৰ) লওঁতা কোন? এই আদি দেৱ আৰু আদি দেৱীয়েও ৰাজযোগ শিকি আছে। এওঁলোকেও সেই নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাকেই স্মৰণ কৰে। তেওঁ হৈছে উচ্চৰো উচ্চ জ্ঞান সাগৰ। এই আদি দেৱৰ শৰীৰত স্থিত হৈ সকলো সন্তানকে বুজায়। এই মন্দিৰ কেতিয়া নিৰ্মাণ হ'ল, কিয় নিৰ্মাণ কৰা হ'ল, এয়া কাৰ স্মাৰক? একোৱেই নাজানে। দেৱী আদিৰ কিমান নাম লয়। কালী, দুৰ্গা, অন্নপূৰ্ণা এতিয়া গোটেই বিশ্বৰ অন্নপূৰ্ণা কোন হ'ব? কোনসকল দেৱীয়ে অন্নৰ যোগান ধৰে, তোমালোকে জানানে? ভাৰত স্বৰ্গ আছিল, তাততো অপাৰ বৈভৱ থাকে, 80-90 বছৰ আগতে মোনে প্ৰতি 10-12 অনা হিচাপত অন্ন পোৱা গৈছিল তেনেহলে তাৰো আগতে কিমান সম্ভা হ'ব! সত্যযুগত শস্য আদি অনেক সম্ভা

আৰু উৎকৃষ্ট হয়। কিন্তু, এয়াও কোনেও বুজি নাপায়। পিতা আহি তোমালোক আত্মসকলক পঢ়ায়। আত্মাই এই কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা শুনে। আত্মাই এই চকুযুৰি পাইছে চাবলৈ, পাইছে শুনিবলৈ। পিতাই কয় মই নিৰকাৰেও এই শৰীৰৰ আধাৰ লওঁ। মোক সদায় শিৱ বুলিয়েই কয়। মনুষ্যই অনেক নাম ৰাখিছে - ৰুদ্ৰ, শিৱ, সোমনাথ..... কিন্তু মোৰ এটাই নাম, শিৱ। শিৱায়ে নমঃ বুলি ভক্তই ভগৱানক স্মৰণ কৰি আহিছে। তেওঁলোকৰ 2500 বছৰ হৈছে। ভক্তিমাৰ্গত প্ৰথমতে অব্যভিচাৰী ভক্তি আছিল। এতিয়াতো তোমালোকে পাখৰ, শিলগুটি সকলোতে ৰাখি দিছা। এতিয়া এই ভক্তিৰ সমাপ্তি হয়। সকলোকে উভতাই লৈ যাবলৈ মই আহিছো। এই পুৰণি দুনিয়া শেষ হ'বৰ হ'ল। বোমা তৈয়াৰ কৰি থোৱা আছে গতিকে নিমিষতে সকলো শেষ হৈ যাব। সত্য যুগত তেনেই অলপ কেৱল 9 লাখ থাকিব। বাকী ইমানবোৰ ক'লৈ যাব? এই যুদ্ধ, আৰ্থক্ৰূৰক (ভূমিকম্প) আদি হ'ব। বিনাশতো নিশ্চয় হ'ব।

এয়া হৈছে প্ৰজাপিতা, কিমান ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী আছে। ব্ৰহ্মাৰ পিতা কোন? নিৰাকাৰ শিৱ। আমি তেওঁৰ নাতি-নাতিনী। শিৱাবাৰ পৰা আমি উত্তৰাধিকাৰ লওঁ। গতিকে তেওঁকেই স্মৰণ কৰিব লাগে। স্মৰণৰ দ্বাৰাহে পাপৰ বোজা আঁতৰিব। তোমালোকে জানা এয়া হৈছেই বিকাৰী, পতিত দুনিয়া। সত্যযুগত হৈছে ৱাইছিলেছ (নিৰ্বিকাৰী) দুনিয়া। তাত বিহ (বিকাৰ) নাথাকে। নিয়ম অনুসৰি এটিয়েই সন্তান হয়। কেতিয়াও অকাল মৃত্যু নহয়। সেয়া হৈছেই সুখধাম। ইয়াততো কিমান দুখ। কিন্তু এই কথাবোৰ কোনেও নাজানে। গীতা শুনায়, শ্ৰীমত ভগৱত গীতা, ভগৱানুবাছ। অচ্ছা, ভগৱাননো কোন? কৈ দিয়ে, শ্ৰীকৃষ্ণ। হেৰ', তেওঁতো সবু লৰা, তেওঁ কেনেকৈ ৰাজযোগ শিকাৰ? সেই সময়ত জানো পতিত দুনিয়া হয়! সংগতিৰ বাবে ৰাজযোগ শিকাওঁতাজন ইয়াতহে লাগে। গীতাত লিখাও আছে ৰুদ্ৰ গীতা জ্ঞান যন্ত্ৰ। কৃষ্ণ গীতা জ্ঞান যন্ত্ৰতো নহয়। এই জ্ঞান যন্ত্ৰ কিমান বছৰ ধৰি চলি আছে, ইয়াৰ সমাপ্তি কেতিয়া হ'ব? যেতিয়া সমগ্ৰ সৃষ্টি ইয়াত স্বাহা হ'ব। যন্ত্ৰ যেতিয়া সমাপ্ত হয় তেতিয়া সকলোবোৰ সেই যন্ত্ৰত স্বাহা নকৰে জানো। এই যন্ত্ৰও অন্তলৈকে চলি থাকিব। এই পুৰণি দুনিয়া শেষ হৈ যাব। পিতাই কয় - মই কালৰো কাল, সকলোকে লৈ যাবলৈ আহিছো। তোমালোকক পঢ়াই আছে যাতে তোমালোক স্বৰ্গৰ মালিক হোৱা। তোমালোকে জানা এই সময়ত সকলো মনুষ্য মাত্ৰই হৈছে সৰ্বদা-দুৰ্ভাগ্যশালী, সত্যযুগত সৰ্বদা-সৌভাগ্যশালী - এই পাৰ্থক্য সকলোকে বুজাব লাগে। ইয়ালৈ আহিলে ভালদৰে বুজি পায়, আকৌ ঘৰলৈ গুচি গ'লে সকলো পাহৰি যায়। যেনেদৰে গৰ্ভ-জেইলত প্ৰতিষ্ঠা কৰি আছে - মই পাপ নকৰো। বাহিৰলৈ আহিয়েই পাপকৰ্মত লিপ্ত হৈ পৰে। জেইল-বাৰ্ড হয়, নহয় জানো। এই সময়ত যি মনুষ্য মাত্ৰ আছে সকলো জেইল-বাৰ্ড। ক্ষণে-ক্ষণে গৰ্ভ-জেইললৈ গৈ শাস্তি ভোগ কৰে। পিতাই কয় - এতিয়া তোমালোকক গৰ্ভজেইল বাৰ্ড হোৱাৰ পৰা ৰক্ষা কৰো। সত্যযুগত গৰ্ভক জেইল বুলি কোৱা নহয়। তোমালোকক এই শাস্তিৰ পৰা পৰিত্ৰাণ কৰিবলৈ আহিছো। এতিয়া মোক স্মৰণ কৰা, কোনো পাপ নকৰিবা, নিৰ্মোহী হোৱা। গায়ন কৰে - মোৰতো এজনেই, দ্বিতীয় কোনো নাই.... এয়া কোনো কৃষ্ণৰ কথা নহয়। কৃষ্ণইতো 84 জন্ম লৈ এতিয়া আহি ব্ৰহ্মা হৈছেহি, পিছলৈ তেৱেঁই কৃষ্ণ হ'বগৈ, সেইবাবে এই শৰীৰতে প্ৰৱেশ কৰিছে। এয়া পূৰ্ব-পৰিকল্পিত ড্ৰামা (নাটক)। এতিয়া ভগৱানে সূৰ্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী ৰাজধানী স্থাপনা কৰি আছে। তোমালোকৰ ভৱিষ্যতৰ বাবে প্ৰালন্ধ গঢ়ে। এতিয়া তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰি অনেক জন্মৰ প্ৰালন্ধ গঢ়ি আছে বেহদৰ পিতাৰ দ্বাৰা, যিজন পিতা স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা হয়। এই কথাবোৰে বুজিবলগীয়া। ড্ৰামাত সকলো এক্টৰৰে (ভাওৰীয়া) নিজৰ নিজৰ পাৰ্ট (ভূমিকা) আছে। ইয়াৰ বাবে আমি কিয় কান্দিব বা বিলাপ কৰিব লাগে? আমি জীৱন্তে সেই এজন পিতাক স্মৰণ কৰো। এই শৰীৰৰ প্ৰতিও কোনো ক্ৰক্ষেপ নাই। এই পুৰণা শৰীৰ এৰিলে আমি বাবাৰ ওচৰলৈ যামগৈ। এই সময়ত তোমালোকে ভাৰতৰ কিমান সেৱা কৰা। তোমালোকেই নাম গায়ন কৰা হৈছে - অন্নপূৰ্ণা, দুৰ্গা, কালী আদি আদি। বাকী, এনেকুৱা ভয়ানক চেহেৰাৰ কালি বা শুঁৰ থকা গণেশ নাথাকে। মনুষ্যতো মনুষ্যই হয়। এতিয়া পিতাই বুজায় - মই তোমালোক সন্তানসকলক এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ দৰে গঢ়ি আছে। তোমালোক এইটো নিশ্চয় কৰা যে আমি বাবাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছে আৰু ভৱিষ্যতে গৈপ্ৰিন্স-প্ৰিন্সেছ (ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী) হ'মগৈ। পিতা, যি স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা হয়, তেওঁক কোনেও নাজানে। জগদম্বাকো পাহৰি গৈছে। যাৰ মন্দিৰ সজা হৈছে - তেওঁলোকেই এতিয়া চৈতন্য ৰূপত আছে। কলিযুগৰ পিছত পুনৰ সত্যযুগ হ'ব। বিনাশৰ বিষয়ে মানুহে সোধে। হেৰ', প্ৰথমতে তোমালোকে পঢ়ি-শুনি বুদ্ধিমানতো হোৱা। মহাভাৰতৰ যুদ্ধ যথায়থ হৈছিল, যাৰ পিছত স্বৰ্গৰ দুৱাৰ খুলিছিল। এতিয়া মাতাসকলৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ দ্বাৰ মুকলি হৈ আছে। “বন্দে মাতৰম” বুলি গোৱা হয় নহয় জানো। পাৱনৰহে বন্দনা কৰা হয়। মাতাসকল দুই প্ৰকাৰৰ - এবিধ হৈছে পাৰ্থিৱ চৰ্চিয়েল ৱৰ্কাৰ (সমাজ কৰ্মী) আৰু আনবিধ হৈছে আত্মিক চৰ্চিয়েল ৱৰ্কাৰ। এয়া হৈছে তোমালোকৰ আত্মিক যাত্ৰা। তোমালোকে জানা আমি এই শৰীৰ এৰি পুনৰায় উভতি যাম। ভগৱানুবাচ (ভগৱানে কয়)- মনমনাভৱ। মোক নিজৰ পিতাক স্মৰণ কৰা। শিশু কৃষ্ণইতো এনেদৰে ক'ব নোৱাৰে। তেওঁৰতো নিজৰ পিতা আছে। মনমনাভৱৰ অৰ্থ কোনেও নাজানে। এয়াতো পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব আৰু উৰিবৰ বাবে পাখি পাই যাবা। এতিয়া তোমালোক পাখৰ-বুদ্ধিৰ পৰা পাৰস-বুদ্ধিৰ হৈছা। সকলোৰে ৰচয়িতা পিতাতো এজনেই। আদি দেৱ আৰু আদি দেৱীৰ

মন্দিৰো আছে। তোমালোক তেওঁলোকৰ সন্তানসকলে ৰাজযোগ শিকি আছে। ইয়াতেই তোমালোকে তপস্যা কৰিছিল, তোমালোকৰ স্মাৰক সন্মুখত থিয় হৈ আছে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আদিয়ে কেনেকৈ ৰাজ্য পাইছিল, তাৰেই এয়া মন্দিৰ। তোমালোক হৈছা ৰাজস্বামী। ৰাজ্য পাবৰ বাবে বা পুনৰায় ভাৰতৰ ৰাজ্য-ভাগ্য পাবৰ বাবে তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। নিজৰ তন-মন-ধনেৰে সেৱা কৰি তোমালোকে ভাৰতত স্বৰ্গৰ ৰাজধানী স্থাপন কৰা। পিতাৰ শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা তোমালোকে পতিত ৰাৱণ ৰাজ্যৰ পৰা সকলোকে লিবাৰেট (মুক্ত) কৰা। পিতা হৈছে লিবাৰেটৰ (মুক্তিদাতা), দুখ-হতা, সুখ-কৰ্তা। তোমালোকৰ দুখৰ নিবাৰণৰ বাবে পুৰণি দুনিয়াৰ বিনাশ কৰায়। তোমালোকক শত্ৰুৰ ওপৰত বিজয়ী কৰায়, তেতিয়া তোমালোক মায়াজিৎ-জগতজিৎ হোৱাগৈ। তোমালোকে কল্পই-কল্পই ৰাজ্য লোৱা আকৌ হেৰুৱাই পেলোৱা। এয়া হৈছে ৰুদ্ৰ শিৱৰ জ্ঞান যন্ত্ৰ, যাৰ পৰা এই বিনাশৰ জ্বালা প্ৰজ্জ্বলিত হৈছে। সেই সকলো বিনাশ হৈ যাব আৰু তোমালোক সৰ্বদা সুখী হৈ যাব। দ্বাপৰৰ পৰা দুখ আৰম্ভ হয়। পিতাই কয় - মই আহি নৰকবাসীসকলক স্বৰ্গবাসী কৰি তোলা। কলিযুগ হৈছে বৈশ্যলয়, সত্যযুগ শিৱালয়। তোমালোকে বেহদৰ পিতাৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ মালিক হোৱা, গতিকে আনন্দৰ সীমা থাকিব নালাগে, নহয় জানো। অহু।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :- ****

(1) জীৱন্তে পিতাক স্মৰণ কৰি উত্তৰাধিকাৰৰ অধিকাৰ ল'ব লাগে, কোনো কথাক লৈ উদ্বিগ্ন হ'ব নালাগে।

(2) শ্ৰীমত অনুসৰি নিজৰ তন-মন-ধনৰ দ্বাৰা ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি তোলাৰ সেৱা কৰিব লাগে আৰু সকলোকে ৰাৱণৰ পৰা মুক্ত হোৱাৰ উপায় শুনাব লাগে।

বৰদান: বেহদৰ স্মৃতি স্বৰূপৰ দ্বাৰা হদৰ কথা সমাপ্ত কৰোঁতা অনুভৱী মূৰ্ত হোৱা
তোমালোক শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলে ডাইৰেক্ট (পোনপটীয়াকৈ) বীজ আৰু মুখ্য দুটি পাতৰ, ত্ৰিমূৰ্তিৰ সৈতে নিকট সম্বন্ধৰ কাণ্ড হোৱা। এইটো উচ্চ স্থিতিত স্থিত হৈ থাকা, বেহদৰ স্মৃতি স্বৰূপ হোৱা তেতিয়া হদৰ ব্যৰ্থ কথাবোৰ সমাপ্ত হৈ যাব। নিজৰ বেহদৰ পৰিপক্ক অৱস্থালৈ আহা তেতিয়া সদায় সৰ্ব অনুভৱীমূৰ্ত হৈ যাব। যি বেহদৰ পূৰ্বজ অৱস্থাৰ অক্যুপেশ্যন (কৰ্তব্য; বৃত্তি) আছে, সেয়া সদায় স্মৃতিত ৰাখিবা। তোমালোক পূৰ্বজসকলৰ কাম হৈছে অমৰ জ্যোতি হৈ অন্ধকাৰত দিগব্ৰান্ত হোৱা আত্মাসকলক ৰাস্তা দেখুওৱা।

স্লোগান: * স্লোগান :- কোনো কথাত মূৰ্ছিত হোৱাৰ সলনি আনন্দৰ অনুভৱ কৰা টোৱেই হৈছে মত্ত যোগী হোৱা।

!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!